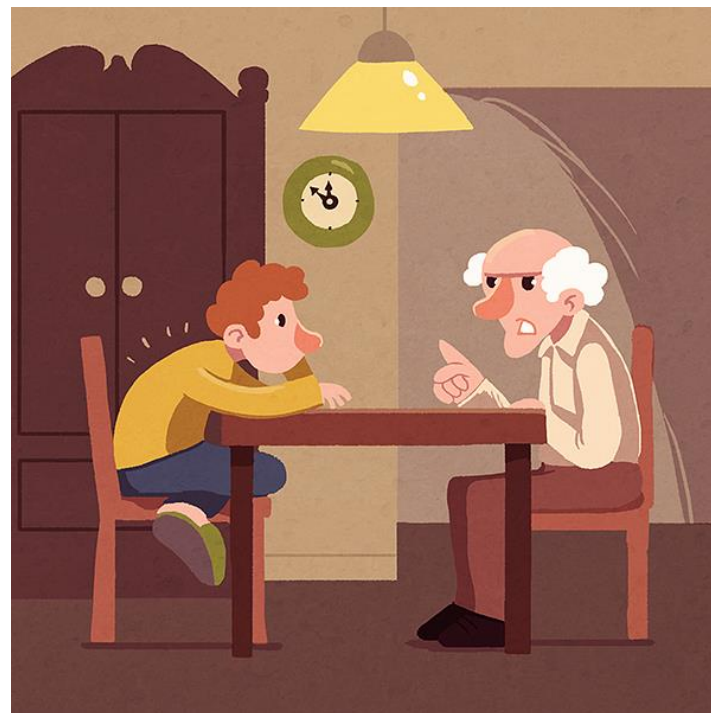

Avi, per què tens l'esquena tan torta?

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

Aquell matí, el Miquel estava nerviós. L'havien fet aixecar d'hora perquè havien d'anar a l'estació de trens a rebre l'avi. A casa, feia tants dies que en parlaven, que el Miquel amb prou feines havia pogut dormir i ara tenia son.

—Tapa't la boca quan badallis—li repetia la mare.

Però el fet és que ella sí que estava nerviosa. Des que havia marxat del seu país, que no havia vist al seu pare. I d'això ja en feia vuit anys.

En Miquel n'havia sentit moltes d'històries de l'avi. Tant en parlaven, que ell se l'imaginava un home gran, fort i valent... Però quan el tren va arribar i el va veure baixar, es va endur una gran sorpresa.

El seu avi va resultar ser un homenet menut i guerxo, amb l'esquena torta, que caminava a poc a poc amb el cap sempre mirant avall.

—Fa una mica de por—va xiuxiuejar el Miquel. I quan va apropar-se a abraçar-lo tal com li indicava la mare, va sentir com l'home deixava anar un gemec de dolor. “Ai”

Què li deu passar?, es preguntava el Miquel a qui no li agradava gaire estar-se amb el seu avi. I és que fes el que fes, sempre rondinava perquè li feia mal aquí o allà, i tenia l'esquena tan recargolada que semblava que en qualsevol moment podria trencar-se.

Però hi havia una cosa que sí que li agradava. Eren les seves cançons. I les cantava tant bé, que a poc a poc el Miquel s'hi va anar acostant.

—Per què no sortim a cantar al jardí? —Li va preguntar un dia el noi a qui no li agradava gens estar-se a casa.

—Perquè necessito asseure'm entre aquests coixins—va respondre l'avi.

I el Miquel, que no entenia d'on li venien tants mals, es va atrevir a preguntar.

—Avi, per què tens l'esquena tan torta?

—És de carregar feixos de llenya i arrossegar sacs de blat.—Va respondre l'avi.

—I per què et fa sempre mal?—va insistir.

—Ai...—es va lamentar.— Perquè mai vaig pensar que me'n faria. No la vaig cuidar i l'he fet treballar de qualsevol manera sense pensar en el que em podria passar.

I dit això, l'avi va demanar al Miquel que li portés un altre coixí, per encaixar-se'l als ronyons.

Un bon dia, el Miquel es va endur una sorpresa quan va veure l'avi esperant-lo a la sortida de l'escola. Primer es va avergonyir en pensar que els seus amics podien riure's d'un vellet tan malgirbat, però... què caram, era el seu avi i estava content que l'hagués anat a buscar.

D'una revolada va córrer cap a ell i el va abraçar fluixet per no fer-li mal.

—La mare diu que té feina—va dir l'avi—Vols que anem a berenar?

I tant que volia. Els dos van començar a caminar a poc a poquet, quan l'avi es va fixar en una cosa que li va cridar l'atenció.

—On vas tan carregat?—va dir tot mirant la motxilla que el Miquel duia penjant de l'espatlla dreta.—No la pots portar d'aquesta manera.

—Tant és—va respondre el Miquel—Ja hi estic acostumat.

—Doncs no hauries d'estar-ne—va afegir l'avi. —Has d'aprendre a cuidar-te l'esquena. Procura no portar els llibres que no et calen i penja't sempre les dues nanses per repartir bé el pes. Una a cada braç.

El Miquel va obeir poc convençut, i va demanar a l'avi que el portés a la granja de la senyora Remei a menjar xurros. Els dos hi van anar, però quan van seure, l'avi es va fixar en una altra cosa que el va amoïnar.

—Per què seus amb les cames doblegades sota el cul? Has de fer-ho bé. Amb l'espatlla ben enrere, i els peus a terra, com un quatre.

El Miquel va tornar a obeir, però no li agradava gaire que l'avi li repetís tota l'estona com havia de fer les coses. Total, tampoc era tan important.

Al vespre, la mare encara no havia tornat i el Miquel i l'avi van haver de preparar el sopar. L'avi va decidir fer un plat d'aquells del seu país i anava demanant ingredients al seu nét.

—Així no!!!—Va cridar l’avi escandalitzat quan va veure com el Miquel s’encongia per agafar una bossa de patates.—Per ajupir-te has de fer-ho doblegant els dos genolls, i després has d’apropar-te allò que has agafat, al teu cos. Aleshores pesa menys i no et faràs mal.

Però en Miquel ja n’estava fart de tants consells.

—Avi, tot això són ximpleries. —Va dir rondinant—A mi mai m’ha fet mal l’esquena i així vaig més de pressa. No puc estar tota l’estona pensant en com ho faig.

—Doncs ho hauries de fer—Va dir l’avi trist. —A mi ningú m’ho va explicar i ara lamento cada tronc, cada sac i cada pedra que vaig agafar pensant que res em podia passar. Els nostres ossos ens aguanten, però també els hem de saber cuidar. Si ho fas ara que ets petit, creixeràs dret i ferm. I així no hauràs d’esperar vuit anys, a trobar-te una mica bé, per poder enfilat-te a un tren i fer un llarg viatge que et permeti conèixer el teu nét.

Tot d’una el Miquel va entendre que l’avi tenia raó. El seu mal d’esquena li havia impedit venir a veure’l abans i aleshores va saber com n’era d’important.

Ajupint-se altre cop amb compte, el Miquel va agafar correctament la bossa de patates i avi i nét van continuar cuinant. De seguida tota la casa va començar a fer una olor boníssima de sopa de sucre i ceba, i mirant-se aquell avi guerxo que havia après massa tard com s’havia de cuidar, el Miquel va somriure agraït i tots dos van començar a cantar.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

